

החייץ כספניא

ב' אייר ה'תשע"ז 28.4.17

מגזין מס' 427

ערב שבת פרשת תזריע-מצורע

קשר- שבועי מאת הרב יאיר כלב

שניות קיומית בכל יהודי

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב כלב

בעל התניא מחדש ומעורר אודות השניות הקיומית שבכל אחד מאתנו. בתוכנו התגוששות בין שתי נפשות. 'נפש' פירושה 'רצון' - זאת אומרת, ישנם בתוכנו שני רצונות בסיסיים הסותרים זה לזה, ממש כמו שני בני אדם השוכנים בגוף אחד.

יש בי צד שהוא ערכי בתכלית, שאינו יכול לסבול את היפך האמת. וכשאני מזייף, מיד משהו בי מזדעזע ומתפשטת בקרבי תחושת "זה לא זה...". צד זה שבי הוא 'נפשי האלוקית' הצמאה ליוצרה... כמהה ומתגעגעת לאמיתי ולנכון... לתחושת 'הכל בסדר'. ובכל סכסוך פנימי מתריעה היא וצועקת "די כבר!"... נפש אלוקית זו שבי - אשר כלל אינה שלי כי אם חלק אלוקה ממעל שניתן לי - כל הזמן חסרת מנוחה, מתגעגעת הביתה.... לעומתה, ה'נפש הבהמית', כל ענינה הנאה וסיפוק מידיים - כתינוק הרוצה לינוק בתחושת "לא אכפת לי מכלום". זהו הצד הנהנתן שבי המרוכז בעצמו ומרגיש "אני המרכז והכל סביבי". צד טבעי זה, המושרש בתודעתנו מיד מרגע הלידה, מלווה אותנו לאורך כל ימי חיינו.

בין שתי הנפשות הללו מתרחש בתוכי מאבק על ההזדהות שלי. ומכיון שמחשבת האדם היא מקומו, הרי כשאני מזדהה עם הצד הערכי - מתבטא הדבר במחשבות, דיבורים ומעשים ערכיים. וכך גם להפך, כשאני מזדהה ומתבונן בתכנים הנובעים מהצד האנוכי שבי - אזי מקבלים לבושי הנפש הללו גוון נהנתני ו'כדאיניק'.

אמנם, כשהדעת ממוקדת בעיקר ומוסחת מן הטפל, אין הכוונה ש'הצד האחר' נעלם ואיננו. בכל פעם שהאדם מזדהה עם אחת מהנפשות, אזי האחרת כמו 'הלכה היא לישון' רק משום שלא ניתן לה 'מזון', ובמילא נשללה ממנה כעת האפשרות להתבטא. התבוננות האדם, רבה ועצומה השפעתה לכוונו בהליכות חיו, והיא כמשל הנופח בגחל ללבות את האש הגנוזה בו להוציאה אל הגילוי. ומכאן, שאלת השאלות היא: מה הם התכנים המעסיקים את התבוננותי - דהיינו, באיזה גחל אני נושף? ומדגיש בעל התניא בספרו: הטורח לברור ולטהר את התכנים שבהתבוננותו לנפותם מסיגים, ניתנת בידו השליטה על אופיין וגובהן של הלהבות המתעוררות בחיו.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ספירת העומר

ספירת העומר - רקע ומקורות

"וספרתם לכם ממחרת השבת, מיום הביאכם את עומר התנופה, שבע שבתות תמימות תהינה, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום"

ענינו המיוחד של חודש אייר הוא ספירת העומר, מכיון שחובת קיום מצוה זו קשורה עם כל יום מימי החודש כולו. שלא כבחודשים ניסן וסיון, בהם חלה חובת הספירה רק בחלק מימי החודש (בחודש ניסן - בחציו השני בלבד; ובחודש סיון - רק ימים ספורים בראשיתו).

בזמן שבית המקדש היה קיים, איש לא היה רשאי להתחיל בקציר התבואה (שהחלה להבשיל בחודש ניסן) עד שבית הדין בירושלים, יחד עם טובי העיר, היו פותחים את הקציר בטקס חגיגי. בליל ט"ז ניסן היה בית הדין יוצא לשדה, כשהוא מלווה בנכבדי וחשובי ירושלים עם כלי קצירה בידיהם, והיו קוצרים את העומר בשמחה רבה ובטקס גדול [ה'עומר' הוא מידת 'עשירית האיפה', (מידה למדידת כמויות תבואה) כשני ליטרים]. גרעיני התבואה היו מתקבלים מן הקציר ירוקים ולחים והיה צורך לייבשם. לשם כך היו שוטחים אותם לייבשם כנגד האש, עד שנעשו יבשים לגמרי.

לאחר מכן היו טוחנים אותם ברחיים, ואת הקמח היו מנפים שלוש עשרה פעמים, עד שנעשה נקי וטהור לגמרי מכל פסולת.

מקמח זה היו לוקחים 'עומר' אחד (לשם הקרבתו על גבי המזבח) והכהן היה מניפו תנופה לפני ה'. בתנופה זו

(קודם ההקרבה) היה הכהן מניע בידו את העומר לד' רוחות וכן למעלה ולמטה, כדרך שמנענעים לולב בחג הסוכות. הקרבת העומר היתה כעין תפילת תודה, שיש בה שבח והודיה לה' על תבואת השדה, מעין הצהרה כי ה' הוא 'בעל הבית' על העולם כולו. רק לאחר טקס הקרבת העומר, הותר לכל העם לאכול מן התבואה החדשה שנקצרה.

בפרשת "אמור" נצטוונו לספור שבעה שבועות מלאים (ארבעים ותשעה יום), למן היום שבו הביאו את העומר ועד יום החמישים, הוא חג השבועות. אמנם את העומר עצמו היו מקריבים בפועל רק בזמן שבית המקדש היה קיים, אך מכיון שמצוה זו של ספירת העומר נוגת גם בזמן הגלות בכל המקומות ובכל הזמנים, על כן, מדי שנה, אנו מתחילים בספירת העומר בלילה שלאחר חג הפסח, ובכל ערב סופרים בברכה, עד חג השבועות. נוסח הברכה: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו וצונו על ספירת העומר".

עבודת תיקון המידות

ימי הספירה מקשרים את חג הפסח (יציאת מצרים) עם חג השבועות (זמן מתן תורתנו). כאשר הביא משה רבנו לבני ישראל (עוד בהיותם במצרים) את בשורת הגאולה, מסר להם באותה שעה את דבר ה': "בהוציאך את העם ממצרים, תעבדון את האלוקים על ההר הזה". כלומר, כל תכלית יציאת מצרים היא לשם קבלת התורה. בשומעם זאת, החלו בני ישראל סופרים את הימים ואת השבועות ממחרת יציאת מצרים, בכמיהה והשתוקקות

בימים אלה בהם עוסקים ביתר שאת בהמשכת אור ה'מוחי' אל המידות על ידי עבודת הספירה, מודגשת במיוחד ההתבוננות בענין השלום והאחדות בין אדם לחברו, היא אמיתת ההכנה האנושית לקראת מתן תורה. אזי בחג שבועות יורד שער החמישים מלמעלה כ'גשמי ברכה' על גבי ה'קרקע' החרושה והמעובדת (מצד עבודת האדם בכוחות עצמו) ב-49 ימי הספירה.

אדמו"ר הזקן מבאר כי בזה שהעומר הוא משעורה (מאכל בהמה) וכן בזה שקרבן המנחה שמקריבים בחג השבועות הוא מקמח חיטה (מאכל בני אדם), רמז יש בדבר - ללמדנו כי אפילו זה שנמצא במדרגת "בהמה" (שחסרה אצלו כל הבנה והשגה בעניני אלוקות, ועד שאין בו כל דעת ורגש להכרח שבחינוך העצמי וכל שכן לענין עבודת הזיכוך הרוחני), בכל זאת גם הוא יכול - אם רק ירצה ויתאמץ - להגיע לדרגת 'אדם', בחינת 'אדמה לעליון'.

תלמידי רבי עקיבא

ימי ספירת העומר בין פסח לעצרת (חג השבועות) הינם ימי אבל על מותם במגיפה של עשרים וארבעה אלף מתלמידי רבי עקיבא. תלמידיו של התנא הגדול היו כולם תלמידי חכמים ושמשו מורי דרך לרבים באותם ימים, ובכל זאת נגזרה עליהם מיתה.

מדוע נענשו כל כך? על כך אומרים חז"ל: "מפני שלא נהגו כבוד זה בזה", היינו משום שלא שררה ביניהם אחדות במדה הנדרשת מצדיקים וחכמים בדרגתם. בשל מותם של כה רבים מתלמידי רבי עקיבא, נוהגים ישראל בימים אלה כמה מנהגי אבלות ומתחזקים בענין 'אהבת החינם' בין אדם לחבירו ובהוספה בכבוד הזולת, על מנת לבטל את הגורם והסיבה לאבלות (- היא 'שנאת החינם').

בל"ג בעומר, יום ההילולא (יום ההסתלקות) של רבי

לבואו של יום החמישים, בו תינתן להם התורה. במהלך ימי הספירה היה עליהם להשתחרר מן העבדות, בעיקר במובן הרוחני - להשיל מעליהם את מנהגיהם והרגליהם הרעים שדבקו בהם במשך 210 שנות גלותם במצרים. כל זאת משום שלקראת מתן תורה היה עליהם להתעלות מעלה מעלה בדרגות הזיכוך, הטהרה והקדושה כדי לקבלה בפנימיות.

המשמעות הפנימית של ספירת העומר

בפנימיות התורה מבואר ענין של שבע ה'ספירות' העליונות מהן נשתלשלו המידות בנפש האדם (חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות). ובאשר כל אחת מהספירות (ומדות האדם שכנגדן) כלולה אף היא משבע (כגון ספירת החסד שכלולה מחסד שבחסד, גבורה שבחסד, תפארת שבחסד וכך הלאה עד מלכות שבחסד, וכיוצא בזה בשאר הספירות), הרי שביחד (שבע פעמים שבע) ישנן ארבעים ותשע גווני גוונים ודקי דקויות הן בספירות העליונות והן במידות נפש האדם שכנגדן.

בכל יום מימי הספירה זיככו בני ישראל אחד מארבעים ותשעה פרטי מדותיהם. וכך מדי יום התעלו ממדרגה למדרגה בעילוי אחר עילוי כיאה ל"ממלכת כהנים וגוי קדוש", עד אשר נעשו ראויים מצד עצמם לקבלת התורה.

אדמו"ר הזקן, בעל התניא והשולחן ערוך, מבאר כי 'ספירה' היא מלשון 'אבן ספיר' - אבן מאירה. ומוסיף כי בהתאם לכך מתפרשות המילים "וספרתם לכם" - "תאירו לכם". היינו שציווי התורה "וספרתם לכם" משמעותו - טהרו וזככו עצמיכם באמצעות עבודת הספירה. בימי ספירת העומר על האדם להתבונן במ"ט (49) שערי בינה כדי להמשיכן ולהאיר על ידן את 'מידותיו הטבעיים' (ולמעלה מזה, כמבואר בחסידות, אף לשנות את 'טבע מידותיו').

שמעון בר יוחאי, פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות (כדברי חז"ל "אין מגלגלין זכות אלא ליום זכאי"), וציוה אהבה ורעות.

הסיפור השבועי

נקודה של צדקה

רבי ברוך למשמע הסכמתו של אביו, אולם בד בבד ידע שאת הכסף המובטח לא יזכה לראות במהרה, וזאת מפני המהירות שבה נעלמו כספי הצדקה שניתנו לאביו. ידע אפוא רבי ברוך שעליו להניח את ידו על הכסף מיד עם הגעתו לאביו.

הוא טווה תכנית. בשבת הקרובה יפקדו את מעונו של רבי חיים מצאנז כמה חסידים עשירים. יהיו שם ר' ירוחם טייטלבוים מטורנה, ר' מיכל שרמט מקרקוב, ועוד כמה בעלי ממון נדיבי לב. ידע רבי ברוך שביום ראשון שאחרי השבת ייכנסו הללו לאביו הרבי כדי להיפרד ממנו ולקבל את ברכת הדרך. באותה פגישה צפוי כל אחד מהם להשאיר בידי הרבי סכום כסף נכבד לצדקה.

פנה אפוא רבי ברוך אל העשירים וביקשם שלא ייכנסו אל אביו בנפרד אלא כולם יחד. כך יצטבר אצל אביו סכום כסף גדול, ולאחר מכן ייכנס הוא אל אביו, יזכיר את הבטחתו לו, וכך יזכה להשיג את הכסף הנחוץ לצורכי החתונה.

הסכימו העשירים בשמחה לבקשתו, ומכיוון שהבינו שהכסף נועד בעבורו – גמרו בדעתם לתרום לרבי סכום גדול יותר מכפי שסברו בתחילה. ואכן, על שולחנו של רבי חיים נערמו באותו בוקר אלף ומאתיים מטבעות כסף – סכום מכובד, שהיה בו לכסות את כל צורכי נישואיה של הבת.

למחרת בבוקר נכנס רבי ברוך אל אביו, והתפלא שאביו

"מה יהיה?", הדהדה השאלה בחלל הבית ונותרה בלי מענה. רבי ברוך הלברשטאם, רבה של העיירה גורליץ שבפולין, נאנח בכאב והרהר בעתידה של בתו. הנערה הגיעה לפרקה והיתה צנועה ובעלת מידות טובות. אף נשאה ייחוס רם מעלה, בהיותה נכדתו של רבי חיים מצאנז. אולם מה ערכם של כל אלה בהעדר פרוטה לצורך מתן נדוניה?

"אפנה אל אבא", חלפה מחשבה בראשו. רבי חיים מצאנז נודע כבעל צדקה גדול. כל כסף שבא לידו לא השתהה על שולחנו ומיד הועבר לנזקקים. הכול ידעו שברגעי משבר ומצוקה רבי חיים מצאנז הוא הכתובת לסיוע.

אך לצד פזרנותו הגדולה לצורכי צדקה לא הותיר רבי חיים לעצמו מאומה. חסר כול היה. גם לבניו הקפיד שלא לתת מכספי הצדקה שניתנו לו מאת חסידיו העשירים. רבי ברוך הרגיש שכבר באו מים עד נפש. "איני יכול לראות עוד בסבלה של בתנו", אמר לרעייתו, "אגש לאבי ואבקש באורח חריג את עזרתו".

וכך עשה. בדחילו ורחימו נכנס רבי ברוך לאביו הגדול והעז לבקש מה שאיש מאָחיו לא הרהיב בנפשו – עזרה כספית מאביו הרבי. הוא שטח לפני הרבי את מצבו הכלכלי הדחוק, ולא חסך ממנו את עוגמת נפשה של בתו. "מקבל אני את דבריך", השיב לו אביו, "ובעזרת השם, בפעם הבאה שיזדמנו לי כספי צדקה – אתנם לך". שמח

תורה; אין בו ניצוץ של מצוה להשם יתברך; אין עוד נשמה ריקנית כמותו! וכשהבן רואה שיש לאביו נקודה קטנה של מצות צדקה – גם אותה הוא רוצה לקחת ממנו?!"

מעיו של רבי ברוך התהפכו בקרבו למשמע הדברים הנוקבים והמזעזעים, אולם הוא התעשת והשיב לאביו: "וכי הכנסת בתי לחופה אינה צורכי צדקה?!"

השיבו רבי חיים: "היהודי שנתתי לו את הכסף – אלמוני הוא. אם אני לא אעזור לו, איש לא יעזור לו. אולם אתה מפורסם, בהיותך רבה של גורליץ, ובנקל תוכל לאסוף תרומות בעבור נישואי בתך. צא וסובב בעיירות ובכפרים, ובעזרת השם יהודים רחמנים יפתחו לפניך את לבם ואת כיסם."

כשהבין רבי ברוך שאזלו סיכוייו לזכות בעזרה מאביו, סב על עקבותיו כדי לצאת מחדרו. קודם צאתו פנה אל אביו ואמר לו בשנינות: "אעשה כדברך, אולם מבקש אני ממך שלא תחזור על הדברים שהשמעת כלפי עצמך, שכן אם יוודעו הדברים בציבור איש לא ירצה לתת לי פרוטה!..."

(על-פי 'צבי תפארה')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

אינו פונה אליו כלל בענין הנדוניה. הוא הבין שדבר מה בתכניתו השתבש. באין ברירה אזר אומץ ופנה אל אביו: "הלוא הבטחת שתיתן לי כסף לנישואי בתי?!"

תשובתו של רבי חיים הפתיעה את רבי ברוך: "בני, מה אעשה שעדיין לא הצטבר אצלי סכום כסף בעבורך."

"מה פשר הדברים?!", תמה רבי ברוך. "הלוא היו בחדרך הגבירים ששהו כאן בשבת, ותרמו לך אלף ומאתיים מטבעות כסף?!"

השיב לו רבי חיים: "אמת הדבר, אולם הכסף הזה כבר אינו ברשותי. לא מכבר נכנס אליי יהודי עני מרוד, נכדו של רבי אלימלך מליז'נסק, ובכה שיש לו בת שהגיעה לפרקה ואין לו מאומה כדי להשיאה. התעוררו רחמי עליו והחלטתי להעניק לו את הכסף."

לבו של רבי ברוך נפל בקרבו. כל תקוותו נגוזה. במר לבו העז לשפוך את כאבו לפני אביו: "האומנם בתי גרועה מכל בת ישראל?! הלוא בתי מבוגרת מבתו של היהודי שזכה בכסף... מה אעשה?! עד מתי תשב בבית בציפייה להקים בית בישראל?!"

הליט רבי חיים את פניו בכפות ידיו. פתאום התלהטו פניו, והוא פנה אל בנו ואמר לו בסערת נפש: "ראה מה מתרחש כאן... ליהודי יש אב זקן, שאין בו ניצוץ של

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת תזריע מצורע

תזריע

דיני היולדת (בן או בת)

היולדת בן זכר (בזמן שהמקדש קיים, שעה שנוהגים דיני טהרת קדושה והקרבת קרבנות) טמאה משך שבעה ימים. בסוף היום השביעי תטבול, אך טהרתה תושלם רק בתום ארבעים יום (מיום הלידה), כאשר תביא את קרבן היולדת. היולדת נקבה תטבול מקץ שבועיים ללידתה, ואת קרבנה תביא לאחר שישים וששה ימים נוספים, סך הכול שמונים יום מהלידה. קרבנה: לעולה – כבש בן שנה, ולחטאת – בן יונה או תור. ואם תכבד עליה הבאת הכבש לעולה, תביא תמורתו בן יונה או תור נוסף. את הבנים יש למול ביום השמיני ללידתם.

דיני הצרעת בנגעי אדם

התורה מבארת את דיני האדם הנגוע בצרעת (תופעה שאינה מצויה בימינו). הצרעת, על סוגיה השונים – שאת, ספחת ובהרת, מופיעה במקומות מסויימים בגוף כחברבורות או שינוי בצבע העור או השיער. על החשוד בנגע הצרעת להגיע אל הכהן, שהוא בלבד המוסמך לדון בענין. במקרים מסויימים, כאשר עדיין לא ניתן לאבחן אם מדובר בצרעת או בתופעה חולפת אחרת, יסגיר הכהן את הנגוע לשבוע, ורק אחרי כן (ולעתים לאחר עוד שבוע נוסף), יקבע על פי התפתחות והתפשטות התופעה אם אכן מדובר בטומאת מצורע.

כאשר יש חשד לצרעת, גם אם הכהן פוסק שאין מדובר במצורע, על האדם על כל פנים לטבול לטהרתו. וכשנקבע

בודאות כי הוא מצורע, אזי בשל טומאתו, יפרום הנגוע את בגדיו, יגדל את שערות הראש והשפם, ויצא ממחנה ישראל. כמו כן יהיה עליו להזהיר את האנשים מליקרב אליו עד אשר יתרפא. ולכשיטהר הכהן את נגע הצרעת, יטבול האיש ויכבס את בגדיו.

דיני הצרעת בנגעי הבגד

נגע הצרעת עלול להופיע גם בבגדים. כאשר מופיעים בבגד כתמים ירוקים או אדומים, מסגירו הכהן לשבעה ימים ולאחריהם יבחן אם התרחב בו תהליך התפשטות הנגע. כאשר מתברר כי אכן הבגד נגוע בצרעת, יש לשורפו. באם לא התפשטה הצרעת יצוה הכהן לכבס את הבגד ולהסגירו לשבוע נוסף. ואזי, יפסוק שוב לפי התוצאות: נעלם הכתם – יוטבל הבגד לטהרתו. דהה גוון צבעו – יחתך מקום הצרעת ויתאפשר השימוש בחלק הטהור. נותר הנגע כשהיה – טמא הבגד ויש לשורפו.

מצורע

דיני המצורע וטהרתו

לאחר שנקבע בודאות כי אדם מסויימים הינו מצורע, עליו לצאת אל ’מחוץ למחנה’. וכשיסור ממנו הנגע יצא אליו הכהן, ורק כשיפסוק כי אכן חלף נגע הצרעת, יתחיל תהליך טהרתו.

לטהרת המצורע לוקחים הכהנים שתי ציפורים טהורות, מקל עץ ארז, פיסת צמר צבועה ואגודת צמח האזוב. שוחטים את אחת הציפורים, ואת דמה נותנים לכלי חרס ובו מי מעיין. לאחר שאוגדים את מקל הארז והאזוב

ולהרחיקן אל מחוץ לעיר; במקומן יניחו אבנים חדשות שאותן יטיחו כראוי. אם תשוב התופעה, אזי יוגדר הבית כנגוע בצרעת ממארת ויאלצו להורסו עד ליסוד ולהרחיק את ההריסות אל מחוץ לעיר. כל הנמצא בבית בימי ההסגר, אדם וכלים – טמא, וזקוק לטהרה בטבילה.

אם לאחר ההסגר מתברר כי נרפא הבית מן הצרעת, יטהר אותו הכהן בתהליך זהה לדרך טהרת המצורע כנ"ל.

דיני טומאת הזב ושכבת הזרע

איש שזב ממנו ריר הרי הוא מטמא את מקום מושבו. הנוגע בזב, ברוקו, במקום מושבו וברכבו, עליו לטבול ולהמתין עד הערב לטהרתו. גם הנושא את הזב או בגד או כלי שהיה במגע עימו, עליו לכבס את בגדיו. כלי חרס שנגע בו הזב – יישבר וכלי עץ יישטף. לטהרתו, ימתין הזב שבעה ימים ולאחר מכן יכבס בגדיו, יטבול ויביא קרבנות חטאת ועולה – שני בני יונה או תורים.

איש שפלט שכבת זרע, עליו לטבול ולהמתין עד הערב לטהרתו. בגד שישב עליו – יש לכבסו ובערב יטהר. היתה אשתו במגע עימו באותה שעה, עליהם לטבול ולהמתין עד הערב לטהרתם.

דיני טומאת נידה וזבה

כאשר זב דם מאשה, הרי היא נידה משך שבעה ימים. הנוגע בה, במקום מושבה או במשכבה, עליו לטבול ולהמתין לטהרתו עד הערב. השוכב עם אשה נידה – טמא שבעת ימים. אשה שדם זב ממנה שלא בשעת נידתה, הרי היא טמאה כנידה. לטהרתה, תיספור שבעה ימים נקיים ולמחרת תביא קרבנות חטאת ועולה – שני בני יונה או תורים.

בפיסת הצמר, טובלים אותם וכן את הציפור החיה בכלי החרס שבו דם הציפור השחוטה. מתיזים באצבע על המצורע שבע פעמים מתערובת הדם והמים, ואת הציפור החיה משלחים לחופשי.

לאחר טקס זה, טובל המצורע, מכבס את בגדיו ומגלח את כל שיער ראשו וגופו. אזי מורשה הוא להכנס למחנה ישראל וממתין שם עוד שבעה ימים. למחרת ימי ההמתנה, ביום השמיני, שוב יתגלח, יכבס את בגדיו, יטבול ויביא את קרבנו – שני כבשים זכרים, כבשה אחת בת שנה, מנחת סולת (שלושה עשרונים) בלולה בשמן ולוג שמן נוסף. לאחר הקרבת הקרבנות השונים, כל קרבן על פי מתכונתו, נותנים מדם אחד הכבשים על תנוך אוזנו הימנית של המצורע וכן על בהוני ידו ורגלו הימניים. כמו כן נותן הכהן מלוג השמן הנוסף לכף ידו השמאלית ומזה ממנה לפני ארון העדות שבע פעמים. משארית השמן שבכפו, נותן הוא שוב על תנוך אוזנו של המיטהר וכן על בהוני ידו ורגלו הימניים. לאחר מכן שופך הוא את יתרת השמן על ראשו של המצורע. לאחר כל אלה מעלה הכהן לבסוף על המזבח את קרבנות המצורע.

מצורע שאין ידו משגת כל אלו, יכול להביא (במקום אחד הכבשים והכבשה) שני בני יונה או תורים, וכן עשרון אחד סולת במקום שלושה עשרונים.

דיני צרעת הבתים וטהרתם

כאשר מופיע נגע הצרעת בבית מגורים במין מראה ירוק או אדום, יש לקרוא לכהן ועל פי החלטתו יוסגר הבית לשבעה ימים. אם לאחר ימי ההסגר נראה כי התופעה מתפשטת, יצוה הכהן להוציא את האבנים הנגועות

מצורע – דרגה נעלית לפני הגאולה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

לבשר עצמו.

הפנימיות מזוככת

בתפיסה הפנימית של הדברים, מסמל אפוא המצורע אדם נעלה מאוד, מושלם בכול, שזיכך לחלוטין את כל כוחות נפשו, עד שכל פנימיותו כבר טהורה, ועתה נותר לו לזכך רק את השיירים, את הפסולת שנשארה ברובד החיצוני ביותר שלו. וגם פסולת חיצונית זו אינה שלו, אלא של עם ישראל, ככתוב: "חוליינו הוא נשא".

זה גם מצבו של עם ישראל בסוף הגלות – מבחינה חיצונית נראה כאילו יש בו נגעים רבים (צרעת), אבל האמת היא, שאלה נגעים חיצוניים בלבד. כל פנימיותו של עם ישראל כבר נטהרה במשך הדורות, ונשאר רק לזכך ולטהר את הדרגות החיצוניות והתחתונות ביותר.

כיליון עיניים

זו הסיבה שהמשיח, גואלם של ישראל, נקרא 'מצורע'. כינוי זה, במשמעותו הרוחנית והפנימית, מבטא שלימות עליונה ביותר – הן של המשיח עצמו והן של עם ישראל כולו. הכול כבר שלם ומוכן לגאולה, ונשאר רק לברר ולזכך את ה'עור' החיצוני בלבד.

כמו כן מבטא הכינוי 'מצורע' את העובדה, שהמשיח נמצא בגלות, כשהוא סובל את תחלואי הגלות ומצפה בקוצר רוח ובכיליון עיניים להתגלותו ולהביא את הגאולה האמיתית והשלימה.

(מתוך הספר "שלחן שבת", על פי 'ליקוטי שיחות')

כרך כ"ב ו'ספר השיחות' תשנ"א)

"זאת תהיה תורת המצורע" (ויקרא י"ד, ב')

פרשת מצורע עוסקת בנגעי הצרעת ובדרכי ההיטהרות מהם. אולם מעבר למשמעות הפשוטה של הדברים, ידוע שהכינוי 'מצורע' הוא מכינויו של המלך המשיח. הגמרא מכנה את המשיח – "מצורע של בית רבי", שנאמר: "אכן חוליינו הוא נשא ומכאובינו סבלם, ואנחנו חשבנוהו נגוע, מוכה אלוקים ומעונה".

השם 'מצורע' מתייחס למשיח בזמן הגלות, קודם שבאה הגאולה. בתקופה זו, אף שהמשיח חי ופועל בדור, עדיין אין הוא מתגלה כמלך המשיח. מהותו העצמית היא בתכלית השלימות, וכפי שנאמר: "ישכיל עבדי, ירום ונישא וגבה מאוד". אך הוא סובל וכואב את צער מכאובי הגלות של עם ישראל, ועל שום סבלו הוא נקרא 'מצורע'.

נגע חיצוני

בעל 'אור החיים' מפרש, שפרטי טהרת המצורע רומזים לתהליך התגלותו של המשיח וטהרת עם ישראל ממצב הגלות. "יום טהרתו", זה יום הגאולה, וכאשר באה הגאולה מתרחשים כל הדברים המרומזים ב"שתי ציפורים חיות", "עץ ארז ושני תולעת ואזוב" וכו'.

העובדה שהמשיח מכונה 'מצורע', מלמדת על אופי הסבל שהוא סובל לפני הגאולה. מבואר בתורת החסידות, שצרעת היא פגיעה "בעור בשרו". הצרעת אינה פוגעת חלילה ברבדים פנימיים של הגוף, ואפילו לא בבשר עצמו, אלא רק בחלק החיצוני ביותר – העור. כלומר, היא מסמלת מצב, שבו עצמותו של האדם, עם כל פנימיותו, היא בתכלית השלימות. יש רק נגע חיצוני, בעור שמחוץ

חסידות על הפרשה תזריע

העבודה בזמן הגלות – 'זריעה' והכנה לגאולה פרשת תזריע

מהו הקשר בין שם פרשתנו, שתוכנו הולדת חיים חדשים, לבין הנושא המרכזי של הפרשה – נגעים, שתוכנם היפך החיים, כמאמר רז"ל (נדרים סד) "מצורע חשוב כמת"?

א) על הנגעים נאמר שהם "אות ופלא בישראל כדי להזהירן מלשון הרע", וכן הסגרת והחלטת המצורע נועדו להבטיח "שלא יתעסק בשיחת הרשעים שהוא הליצנות ולשון הרע" (רמב"ם סוף הלכות טומאת צרעת). הרי שגם עצם הופעת הנגע וגם דרך הטיפול בו, לא באו אלא כדי לתקן את המצורע ולהביא לידי כך שאדם זה, שכעת חשוב 'כמת', יתחיל חיים חדשים ונעלים יותר – "תזריע".

ב) "תזריע" רומז לעבודה בזמן הגלות, שהיא בבחינת 'זריעה' והכנה ל'צמיחת' הגאולה. כידוע שהגילויים דלעתיד תלויים במעשינו ועבודתינו בזמן הגלות והם 'פירות' זריעתנו עכשיו.

העבודה שפרשתנו, שעוסקת בדיני נגעים (הרומזים לגלות) נקראת תזריע, מלמדת, שהעבודה האמורה צריכה להיות חדורה ב'תזריע' – כבר בעת העבודה צריך להרגיש שבפעולה זו 'זורעים' את הגאולה העתידה ואת הגילויים הנפלאים של ימות המשיח.

(לקוטי שיחות' כרך כב עמ' 70)

"לא לתוהו בראה - לשבת יצרה" אשה כי תזריע (יב,ב)

"אשה" – רומז לתשוקתה של הנשמה לחזור לשורשה האלוקי. שכן השם 'אשה' הוא על שם מקורה של

האשה, "כי מאיש לוקחה זאת" (בראשית ב).

"כי תזריע" – הזריעה אינה אפשרית אלא בארץ. לומר לך: למרות התשוקה האמורה, אין אדם רשאי לברוח' מן העולם, אלא עליו לעבוד עם העולם ובתוכו כדי לבררו ולהעלותו.

(לקוטי שיחות', כרך א, עמ' 237)

"זורע צדקות מצמיח ישועות..." אשה כי תזריע וילדה זכר (יב,ב)

מפרש ה'אור החיים':

"אשה" – זו כנסת ישראל שנמשלה לאשה.

"תזריע" – היינו קיום המצוות, כדכתיב (הושע י) "זרעו לכם לצדקה".

"זכר" – רומז לגאולה העתידה, שתהיה גאולה נצחית – בחינת "זכר".

"אשה כי תזריע וילדה זכר" – על ידי מעשינו ועבודתנו בזמן הגלות, נזכה לגאולה אמיתית, גאולה שאין לאחריה גלות.

על כך מוסיף אדמו"ר הצמח צדק ומבאר, מדוע נמשלו המצוות לזריעה:

א) על ידי זריעת גרעין בארץ צומחת כמות גדולה של תבואה, וכך גם על ידי קיום מצוה 'צומח' גילוי אלוקות בעולמות העליונים.

ב) הגרעין אינו צומח אלא במקום הראוי לזריעה (ולא במדבר, לדוגמה), וכך 'זריעת' המצוות אינה אפשרית אלא בישראל; דוקא מעשה המצוות של ישראל פועל 'צמיחת' האור והגילוי למעלה.

(אור התורה' ויקרא, עמ' תצז)

חסידות על הפרשה מצורע

בעולם'.

וגילוי ה'מטמוניות' כמדרשו – הם האוצרות הרוחניים שבנפש היהודית, מביא ל'מטמוניות' כפשוטו – שפע רב של כסף וזהב גשמיים.

(לקוטי שיחות כרך כב, עמ' 197)

כדי להיות "לרצון לפני ה'" על האדם להיות "כל ימיו בתשובה"

והבגד או השתי... אשר תכבס וסר מהם

הנגע וכובס שנית וטהר (יג, נח)

וסר מהם הנגע: אם כשכיבסוהו בתחילה על פי כהן סר ממנו הנגע לגמרי. וכובס שנית: לשון טבילה (רש"י)

ביאור ענין "וכובס שנית" בעבודת האדם:

"כשכיבסוהו בתחילה" – כשאדם שב בתשובה על

חטא שחטא,

"סר ממנו הנגע לגמרי" – נמחל לו לגמרי מה שעבר

על מצות המלך" (אגרת התשובה פ"ב),

"וכובס שנית" – "אמנם שיהיה לרצון לפני ה'...

(להיות רצוי וחביב לפניו יתברך כלפני החטא) היה

צריך להביא קרבן... ועכשיו... התענית הוא במקום

קרבן".

"לשון טבילה" – כדי להיות "לרצון לפני ה'" על

האדם להיות "כל ימיו בתשובה", על ידי 'טבילה' ב'מי

הדעת הטהור' של התורה. וכמבואר באגרת התשובה

(פ"ט) ש"כל ימיו בתשובה" היינו 'תשובה עילאה',

הנעשית על ידי העסק והשקידה בתורה.

(לקוטי שיחות כרך ז עמ' 99)

לקרב כל יהודי באשר הוא

והובא אל הכהן: ויצא הכהן אל מחוץ למחנה (יד, ב-ג)

"והובא אל הכהן" – בסופו של דבר כל יהודי יחזור אל הקב"ה, שנקרא כהן, כמאמר רז"ל (ויק"ר פט"ו) "אמר הקב"ה אנא כהנא". והדרך להביא לכך היא...

"ויצא הכהן אל מחוץ למחנה" – יש לצאת בשליחותו של הקב"ה לכל יהודי באשר הוא, יהא מעמדו ומצבו אשר יהא, ולקרבו אל אביו שבשמים.

(משיחת ש"פ תזריע תשל"ו)

מטרת הגלות – לגלות ה'מטמוניות'

שבאדם

ונתץ את הבית... והוציא אל מחוץ לעיר

(יד, מה)

ונתץ את הבית: וביתא דנא סתריה (חורבן בית המקדש). והוציא אל מחוץ לעיר: ועמא הגליה לבבל (מדרש רבה)

רש"י פירש לעיל (פסוק לד) שנגעי בתים הביאו לידי גילוי מטמוניות של זהב. כלומר, כשקורה דבר מצער, אירוע שגורם ל'ניתוץ הבית' (גזלת מנוחת הנפש), אין ספק שהדבר לא בא אלא כדי להוסיף טובה וברכה, לגלות את הטוב הטמון אצל האדם.

והוא הדין לחורבן הבית וגלות עמנו: מטרת הגלות היא לגלות את ה'מטמוניות' שבאדם, האוצרות הרוחניים הנפלאים שנתן בורא כל הנשמות יתברך בתוך כל נפש יהודית, וכן לגלות את ה'מטמוניות' שמסביבו – הניצוצות הקדושים הטמונים ב'חלקו

למעלה ממיליון צפיות ביוטיוב
 בקרו אותנו באתר ובפייסבוק:
 שיעורים מצולמים וניגונים (באיכות HD)
www.tanyaor.com

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפשו

שבת שלום!!!

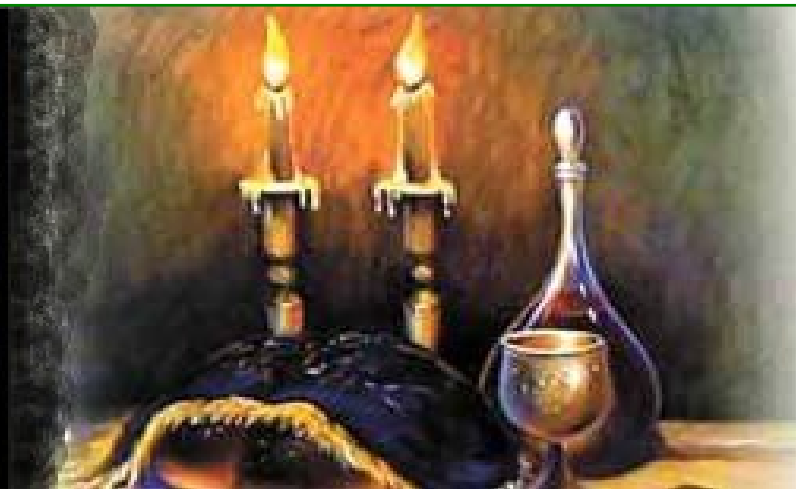
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
19:57	18:42	י-ם
19:59	18:57	ת"א
20:00	18:49	חיפה
19:58	18:58	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.
 נא לשמור על קדושת הגיליון